

Vyprávění o Peterburgu

V poslední době někteří lidé začali pochybovat o tom, zda město Sankt-Peterburg skutečně postavil car Petr Veliký. Mnozí začali vidět stopy jakýchsi supertechnologických metod výstavby a zpracování kamene na dobu Petra Velikého, ano, a dokonce i na naši dobu. Někteří se snaží odhalit tajemství uspořádání města a zjistit, co vlastně mohou znamenat sloupy, sfingy a monumenty.

Někteří považují Peterburg za město starověké Tartárie, jiní věří, že bylo postaveno před potopou, která byla teprve před 300 lety. Naopak, někomu to všechno připadá jako novodobý nesmysl a škodlivé fantazírování na téma historie.

Jak byl tedy Peterburg vlastně postaven? Co z jeho historie zůstalo pod hladinou Něvy, a co se stalo naší známou historií?

A kdo má pravdu, oficiální historici, nebo alternativní historici? Nebo snad ani jedni?

Odpovědi na tyto otázky přišly díky vědomému snění. Takové informace samozřejmě nemohou být vědecké, a tím spíše nejsou pro skeptiky. Ale pokud přišly, znamená to, že mají své opodstatnění, a možná někomu osvětlí historii ztracenou ve staletích a tam skrytou.

...Mlhavé ráno rozráží studený, vlhký vítr. V dálce se ženou narůžovělé mraky. Někde tam venku je zachycuje Admiralitní jehla... Někde tam v mlžném oparu se rýsuje kopule Isakijevského chrámu. Mosty ještě nesklopily křídla a někde lvi nemohli usnout.

Mlha se však stále hustěji a hustěji zahaluje kalným oparem. Náhle její clonu roztrhne další poryv větru. ...Ale už nejsou žádné známé siluety. Místo nich se

objevují dřevěné chatrče a několik dvoupatrových budov, rovněž dřevěných. Po rozbahněné cestě se plíží vůz s kládami. Unavený kuň chroptí. Všude kolem je slyšet řinčení seker. Mlhavé ráno dál skrývá ošklivé domky. Lidé ve starodávných šatech někam spěchají a něco vykřikují.

Podivná síla mě táhne k nějakému dvoupatrovému domu. Okno zakrývají těžké závěsy. Masivní stůl, na bronzovém svícnu tancují plameny napůl dohořelých svíček. A něčí ramenatý stín se rýsuje nad rozvinutým svitkem.

A je tam nějaká mapa. A na ní je malým úhledným textem celá popsána obrovská hvězda. Z hvězdy se rozbíhají šipky jako paprsky. O něco níže je nakreslený plán. Rovné ulice, čtverce domů. Tři ulice se sbíhají na jednom místě. A to všechno je zvýrazněno červeně. Ničemu nerozumím, ale celý obrázek vypadá jako nějaký znak nebo kresba.

A vtom se rozlétnou dveře a dovnitř vběhne muž v zelené kamizole, s krajkami visícími zpod masivních manžet. *„Našli! Našli jsme to! Min Herz, ten sloup je tam, přesně jak bylo uvedeno v tom svitku!“* vykřikne radostí. *„Proč křičíš, ty blázne!“* - odpovídá postava vrhající stín na mapu, - *„zapomeň na ten svitek, abys nezapomněl všechno navždy! Brzy tady vyrostе mocná pevnost! Zastíní Evropy stín. Vrátím starobylé sloupy a kameny na jejich místa a toto město bude slavnější než Atlanta. Uděláme to a nikdo si nevzpomene na bývalou slávu, at' ji současnost navždy zastíní!“*

...Ale něco roztočilo všechno kolem, hlasy utichly, a slova se nedala rozeznat.

A tady se nad vodou opět vznáší ta mlha. Les je poloshnilý, stezka je samý hrbol. Všude dookola je bažina, neprůchodné močály, nějaké křoví a... lví morda pod hladinou.

Stezka se proplétá křovinami a pokračuje dál do lesa. A tam je tma, dýchá jen vlhký vzduch. Ale co to je...? Nějaký strážní domek, stěny porostlé mechem. V malém okénku hoří oheň. Co za poustevníka tu žije?

A tu se otevřely dvířka. Stařík s šedivým plnovousem, opírající se o hůl, volá mě rukou.

Samotář podivný vstoupil dovnitř. Pod nízkým stropem starobylé řezby. Ornamenty na stěnách. Oheň v lampě plápolá. Ale nejsou tu žádné ikony ani kříže... V rohu jsou bůžci. Tady je obraz Velese, tady Perun s mečem, a tady Makoša-Mátuška... Všechny postavy jsou vyřezávané ze dřeva.

Stařec přiložil rty k oltáři. A vtom oheň náhle začal tančit. A na stěně se pohyboval Perunův stín. I Veles se zachvěl a Makoša ožila. A tyto stíny na stěně, jako by byly živé, provádějí neznámé pohyby.

Stařík se posadil na dlouhou lavici, otevřel truhlu a vyndal z ní podivné destičky. Byly ztmavlé stářím, ale provaz, jež je svazoval, nebyl ztrouchnivělý.

Stařík je položil na stůl, a všechny byly popsány neznámými znaky. Usmál se a... promluvil, ovšem z nějakého důvodu nepohyboval rty, ale svýma zářivýma očima probodával skrz naskrz.

„Nu, zdravím tě. Dlouho jsem uchovával tyto zápisy v tomto světě. Existují i ve vašem světě, ale jsou pohřbeny daleko. Onehdy přišli naši slavní předkové, Veles-Bátuška, a Makoša-Mátuška, ano, a řekli mi, abych otevřel svou truhlu a vyndal tuto dřevěnou knížku, neboť přijdou hosté, kteří si ji budou potřebovat přečíst, aby splnili povinnost volchva.

Jednoho dne se tu potuloval car, moskevský panovník, s cizími listinami. Ano, a sám je vlastně cizozemec, nenarodil se z cara, ale ze zámořského sluhy a jeho baby. Ale co na to říct... Jednou ti o něm už vyprávěli (viz téma: Velký podvodník).

Tento car cestoval za evropské moře, stýkal se tam se svými rádci, s těmi, kteří ho dosadili na ruský trůn. Tito rádci si představovali sami sebe jako demiurgy vesmíru a vládli světu pomocí magie a temných věd, prastarých znalostí, které ukradli národům a rasám světla.

Vytvořili si tajné společnosti v zámoří, v cizozemské Evropě a začali měnit krále podle svého uvážení. Tak se dostali do Rusi. Historie jejich zákeřná dlouhá byla, a vyprávěli ti o ní nejednou: o vyvoleném národě, zanechaném svým bohem v Egyptě, ukradnuvši tam vědění různé. Ale většinu znalostí získali od potopených Atlantů. Ze spáleného depozitáře získali spoustu alexandrijských svitků. Ano, odnesli je do Říma a na další místa.

A byly tam pozemské mapy s vyznačenými atlantskými a borejskými městy, i místa chrámů prastarých s krystaly síly, které se od nepaměti objevovaly jako hvězdy na tělese Maťušky Vlahé Země (viz téma: Hvězdná Země, ve vyprávění Svjatogora).

Rytíři těchto tajných společností tehdy začali tyto hvězdy pokrývat kameny a stavět na nich svá města, aby se zmocnili dávné síly prostřednictvím atlantské magie.

A tak ten car, který byl jimi na Rusi dosazen, byl vpuštěn do jejich depozitářů a uviděl ty mapy, některé z nich ukradl a odvezl si je s sebou. Ano, přišli na to, když už překročil hranice. To se stalo jednou z tajných příčin začátku Severní války, ačkoli i sám Petruška-car chtěl urvat severní půdu. Vždyť ta zemička se starobylým ztraceným sídlem byla na těch mapách vyznačena.

Byl mazaný, zdálo by se, že přijel plnit poslání tajných společností na Rusi, ale snil o své vlastní velikosti a síle, chtěl, stejně jako v Evropě, své přední strážce postavit na starobylých kamenech, aby zastínil tutéž Evropu silou a mocí.

A tak sem Petruška přišel s hotovými mapami, nahnal rolníky, a ti tu začali stloukat dřevěné baráčky. A mezitím car a jeho zasvěcení lidé, kteří byli zároveň členy tajných spolků, začali tajně pátrat.

Něva však byla hluboká a rychlá. Byla to mladá řeka, nová, proto i Něva. Tekla přímo středem starobylého města, podél jeho obrovské ulice. A tak Petruška musel

tahat kameny ze dna, ano, a prohledávat bažiny. Ačkoli na břehu odkryl malou část starověkých základů. Ale Něva je svéhlavé děvče! Začala všechno zpětně zaplavovat. A tehdy začali stavět hráze, ale to už se stavěly náspy podle holandských a anglických inženýrských návodů.

Ano... vidím, že se chceš na něco zeptat... Nu ano, sídlo tu stálo už dávno! Ale bylo zaplaveno, zaneseno bahnem, a tak se jeho kameny zachovaly v bahně, a ležely tam až deset tisíc let, dokud je Petruška nerozmlátil. Tak, a to nenašel všechny, a mnohé z nich prostě přetáhl na nová místa. Nu, odstranil je z cesty koryta řeky a vyzdvihl je na břeh. Stavitelé se divili, proč musí tahat kameny z vody, když je mohou přinést z jiných míst. Ale vše se omezilo na ekonomickou vědu. A stavební plány viděli jedině zámořští inženýři a sám Petr, vždyť byly obkresleny podle oněch map a tajných plánů. A kameny vyzdvižené ze dna se pokládaly podle nich. Nu a pokud už byly základy postaveny na břehu, šlo to rychleji. A zdivo těch základů je takové, že vám dodnes vrtá hlavou, prý, že něco takového nemohli na začátku osmnáctého století udělat. A také objekty vyzdvižené z vod nebyly udělány s takovými poznatky jako v osmnáctém století. Petruška tu postavil pouze dřevěné městečko, a kameny se ještě dlouho vytahovaly a pokládaly, až se všechno začalo podobat tomu starobylému sídlu. Ano, a to ne tak docela.

Chci vám však ještě říct, že historie tohoto starobylého sídla není jednoduchá. Ech, budete překvapeni... Ale bylo postaveno v dávných pradávných dobách hyperborejskými architekty. A stavbu tehdy vedl jeden z vládců severní země, přezdívané Hyperborea, který se později stal mezi pohany bohem. A jmenoval se Chors, tentýž ‚car Goroch‘ [král Hrách], jak dokonce jeho jméno v legendách změnili. Chors ze starobylého rodu Asurů ještě budoval samotnou Boreu, a budoval chrámy pro spojení s jinými světy ze vzdálených hvězd. A když v těchto místech porodila Maťuška Vlahá Země svou hvězdu (viz Téma: Hvězdná Země v příběhu Svjatogora), pak si Chors uvědomil, že by tam měl být chrám a veliké sídlo. Tenkrát i postavili prvotní sídlo z kamenů obrovských, které vaši vědci ve vašich dnech nazvali megality. To je nejstarší část a zachovala se ve věčných základech, které tu někde našel Petruška.

Stejně jako mnoho jiných borejských svatyní bylo i toto sídlo pojmenováno na počest naší Hvězdy Jarila, ale toto jméno bylo v průběhu věků vymazáno. Později začali Borejci i cizozemci tomuto sídlu říkat Chorsův dům, Chorsgard. Toto město bylo veliké a v jeho středu stála hvězda. Ačkoli ta nebyla vymazána až do vašich dnů. Pouze na jejím těle stojí Petropavlovská pevnost.

Ale vždyť Chorsgard byl současníkem velkých pyramid Severu, na které svět úplně zapomněl. Byl postaven ve stejné době jako Ásgard veliký se svými pyramidami, které i v dnešní době stále trčí zpod grónských ledovců. Byl postaven v době, kdy Borea vzkvétala a kdy se jí Atlanta snažila konkurovat.

A toto město stálo po dlouhá staletí, ale copak to, vždyť uplynulo nejedno tisíciletí...! Ale čas plynul, a Chors se narodil v novém těle. Odešel do zemí u Nilu, neboť se tam narodil Isidě. A jmenoval se Horus. A tam se odehrávala už jeho

vlastní historie, bitva se Sethem a velká potopa způsobená válkou mezi Atlantou a Boreou.

Ale Atlanta chtěla Boreu pozřít už dávno. Zdanila půlku světa a založila své kolonie, jak byste řekli.

A tak při jednom ze střetů padl Chorsgard pod správu Atlanty. Po jeho ulicích se procházel sám Poseidón, tehdejší vládce. Tak moc nenáviděl Boreu, že nařídil toto město přestavět a změnit i jeho vzhled. Ale kameny se nepoddávaly snadno ani atlantské technice!

Tenkrát sám Poseidón pojmenoval tuto pevnost Petros, což znamená ‚kámen‘, ‚vyrobený z kamene‘.

Atlantánům se přesto podařilo obložit nepoddajné kameny novým obkladem. A z Petrosu se stalo obrovské město Atlanty. A tehdy se objevily jeho sloupy a ulice, rovné jako šíp, a lvi, antické fasády.

Byl nakreslen plán a znázorněny paláce a ulice. A ty svitky byly poslány do depozitáře, do archivu, stejně jako ostatní plány atlantských měst.

Po deseti tisících letech potom to, co přežilo tisíce požárů, našli zednáři a začali rekonstruovat města podle plánů. Jenomže Atlanta byla pryč a města ze svitků se dala obnovit jen v jejích nepotopených koloniích.

V šestnáctém a sedmnáctém století podle vašeho počítání našli v tajných archivech desítky nákresů a plánů atlantských měst. Vždyť mnohem dříve je ve svých skryších uchovávali templáři. A po jejich upálení a obvinění z kacířství se tyto svitky dostaly do Vatikánu. Tam sice podobné byly, ale nebylo jich mnoho. Nyní chtěly tajné společnosti oživit velikost Atlanty, za jejíž dědice se považovaly. Chtěly oživit velkou říši a vládnout světu. V jejich myslích to kypělo v očekávání moci, síly a možná i nesmrtelnosti Atlantů. A svitky potvrzující tuto skutečnost byly nalezeny ve vykopávkách římských, řeckých a dalších měst.

Ale katastrofa Atlantidy ušetřila jen málo co... Nějaké rozbité kameny, tím spíš je čas nemilosrdnější než jakýkoli živel a... člověk. Vždyť i Athéňané a Římané, i makedonský král - postavili z kamenů Atlantidy nové paláce. A na svitcích zůstala nepopsatelná velikost, která udivovala mysl a představivost. Ne nadarmo, snažíce si vše představit, byly tenkrát kresby a obrazy načrtnuty lidmi, kteří ty svitky viděli. Jsou to právě ony obrázky, na nichž jsou obrovské starověké ruiny, a mezi nimi malí lidé vedou svůj každodenní život.

Takto si představovali svět po potopě a snažili se oživit někdejší stavby. Ve skutečnosti se však ukázalo, že vše je mnohem miniaturnější, i když při stavbě začali opět využívat tajných znalostí popsaných v oněch svitcích. Jen někde se jim podařilo postavit budovy na prastarých základech, a to je vše. Nu ano, ještě se někde zachovaly sochy nebo sloupy, které Atlantáné rádi stavěli v centru měst.

A tak se podle svitků začala v těch letech přestavovat mnohá města v Evropě. Vždyť tuto výstavbu vedli členové tajných lóží, kteří se považovali za dědice oné

říše Atlantů. Tři století a ještě několik let budovali, a tváře měst se změnily. A všude na kamenech najednou vyrostly zednářské symboly. A ulice se narovnaly tam, kde byly nově postavené, a očištěné od prastarých vrstev... Ano tak, aby všechno bylo mysticky spojeno atlantskou magií. Aby vše spočívalo ve starobylých chrámech a pyramidách minulých civilizací. Vždyť takto vše nové mohlo čerpat vesmírné energie, a zároveň velké krystaly světa, zasazené Asury a Borejci, svázat a jejich sílu přeměrovat do nového egregoru. Ten byl ještě pro Atlanty vytvořen Anunnaki, právě těch z Nibiru, vetřelci světů, kteří později vyslali svůj vyvolený národ do Egypta pro znalosti Atlanty.

Stejně tak jednal i Petr, který přišel do této země. Hledal tady Petros, o Chorsgardu ani neslyšel. Ale jméno Petros ho zaujalo, a jeho matka - pýcha mu všude namlouvala, že jeho velkým posláním je Petros znovu vybudovat. Vzkřísit ruiny ze zapomnění. Vzkřísit a znovu postavit, a přivést egyptské symboly, a nasměrovat ulice k pyramidám podle atlantských plánů a na uzlové body umístit magické symboly s mocí Anunnaki a atlantských černých mágů.

To všechno se však nestalo za jediný den. Petruška-car to všechno nestihl. Pokračovali jiní, jimž byl poskytnut přístup k vědění tajných lóží. Tak vyrostl Sankt-Peterburg, jenž znáte, který car oficiálně pojmenoval na počest apoštola Petra, na jehož počest sám přijal své jméno. Tak se zvětšil a magicky splynul s dávným Petrosem Atlantů. Tak uvažoval, vytvářeje magické činy... Ale přitom všem zůstal smrtelný... A jeho duch odešel do temnot, za zástupy zahubených duší a těl, za zničení paměti o dávné Rusi - dědičce Boreje. A jak moc mučil volchvy ve svých kamenných mučírňách, aby tajemství tohoto sídla odhalili...! Všechny ty destičky hledal... myslel, že nalezne recept na stavitelství pradávnej epochy. A něco našel, ale jen něco málo. Ačkoliv i ta trocha tajemství objevená v agónii stačila na vybudování něčeho takového!

Vždyť prastarý Chorsgard stále spočívá v zemi, a dokonce i Petros stojí tak napůl. Jeho střípky složili do úplně nové mozaiky. A nový Peterburg není Petros, i když je postaven z kamenů Petrosu. Znovu je poskládali podle nových nákresů, opravených magickými značkami zednářů. Ale byli to lidé osmnáctého a devatenáctého století, kdo to všechno vystavěl ze starobylých kamenů! Váš ruský lid!

...Bohové vypalovali hrnce, ale lidé ze střepů božských hrnců vytvářeli mistrovská díla!

A asi nemá cenu poslouchat ty, kteří vyprávějí pohádky o velkém fantomovém impériu Tartárie. Je to nový mýtus, který podstrčili ti, kdo chtějí ovládnout svět. Ovšem vládnout umí jen tak, že si mezi sebou rozdělí všechny národy a rasy, rozparcelují země a roztrhají je na cáry!

Nejednou se o tom mluvilo! Tartarský mýtus se zrodil jen proto, aby rozcupoval nové Rusko, podstrčiv verzi o zemi Tartarů, védských Slovanů, kteří v minulosti vybudovali velká města, potopená a spálená v jaderné válce před třemi sty lety, zotročenou Rusy - Moskovity nebo Západ'any z Peterburgu... Všechno do sebe zapadá! Cožpak to nevidíte!

Vždyť právě v těchto staletích začali zednáři vážně budovat své impérium a našli ony svitky o velké minulosti. A teď se vám snaží zahltit vaše mozky, a vzdálený starověk prezentovat jako blízkou historii, aby pýcha mohla rychleji růst... Doufají, že tato pýcha zcela zničí veškerý zdravý rozum a lidé budou mezi sebou bojovat, osvobodíce Tartárii od jha domnělých cizáků. A vy nevidíte tu proradnost! A mnozí jsou ochotni jít pod prapory týchž nepřátel, naivně se domnívajíce, že našli pravdu. Dějiny byly překrouceny tak, že se o tom těm, kdo je po staletí falšovali, kradouce svitky mezi zdmi klášterů, ani nesnilo.

A prastaré znalosti spálili, a volchvové složili hlavy... ale znalosti přežily ta tisíciletí, a nezrodily se před třemi staletími! A ve vašich dnech už není třeba je pálit, žádní volchvové už nejsou. A pohádka se vám bude příjemná vyprávět a bude plná lží. Aby bratr proti bratru zase vyšel, aby nepřátelé byli uznáni za hrdiny. Aby se z nestvůr, které kdysi vypalovaly města, z hord krutých poslů, náhle stali ve vašem chápání Rusíni, a zmatek naplnil vaše vědomí. Kde je tvůj... kde je nepřítel...? Všechno je promícháno! Je lepší zničit památku předků než násilím pálit volchvy a knihy! Je snazší vymýšlet falešná odhalení než vytvářet skutečné padělky. Odhalení bude málokdo prověřovat, uvěří hned! Taková je povaha lidí.

A to, co jsem právě řekl, se už tady mnohým, bohužel, nebude líbit! Vždyť pohádky jsou tak příjemné, a hlavně si na ně už mnozí stačili ZVYKNOUT! A teď už není v silách tuto „pravdu“ popřít!

Ale bylo to tak, jak jsem řekl, a pradávny Petros se ponořil pod vodu spolu s Atlantidou. Pak se s obtížemi vynořil, když opět přešlo zemské chvění, když poslední ostrov země Sva borejské klesl pod ledy Severního oceánu. A to bylo podle vašeho počítání před deseti tisíci lety. Tehdy k ruinám Petrosu opět přišli lidé ze zamrzlých zemí Bjarmie - Gardariky. Později však země opět poklesly a vše se

proměnilo v bažiny. A jedině v Novgorodě zůstávaly destičky svědky toho sídla a nesly své nápisy. A později car Ivan, zvaný Hrozný, část z nich vzal do Moskvy, a teď jsou vám neznámé, stejně jako celá jeho knihovna...

A později přišel Petr, ale moc toho nezbylo... až na to, že tyto bažiny tady rozorali, ano, postavili nové město, které částečně oživilo legendu..."

Vtom volchv zmlkl... a pouze plamen v jeho lampě stále praská, vrhaje stín na starobylé příběhy temných destiček na stole...

Zapsala Valeria Kolcova 28.09.2018